

ה' אייר ה'תשע"ו 13.5.16

מגזין מס' 379

ערב שבת פרשת אמור

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייץ כסנא

שניות קיומית בכל יהודי

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

בעל התניא מחדש ומעורר אודות השניות הקיומית שבכל אחד מאתנו. בתוכנו התגוששות בין שתי נפשות. 'נפש' פירושה 'רצון' – זאת אומרת, ישנם בתוכנו שני רצונות בסיסיים הסותרים זה לזה, ממש כמו שני בני אדם השוכנים בגוף אחד.

יש בי צד שהוא ערכי בתכלית, שאינו יכול לסבול את היפך האמת. וכשאני מזייף, מיד משהו בי מזדעזע ומתפשטת בקרבי תחושת "זה לא זה...". צד זה שבי הוא 'נפשי האלוקית' הצמאה ליוצרה... כמהה ומתגעגעת לאמיתי ולנכון... לתחושת 'הכל בסדר'. ובכל סכסוך פנימי מתריעה היא וצועקת "די כבר!"... נפש אלוקית זו שבי – אשר כלל אינה שלי כי אם חלק אלוקה ממעל שניתן לי – כל הזמן חסרת מנוחה, מתגעגעת הביתה.... לעומתה, ה'נפש הבהמית', כל ענינה הנאה וסיפוק מידיים – כתינוק הרוצה לינוק בתחושת "לא אכפת לי מכלום". זהו הצד הנהנתן שבי המרוכז בעצמו ומרגיש "אני המרכז והכל סביבי". צד טבעי זה, המושרש בתודעתנו מיד מרגע הלידה, מלווה אותנו לאורך כל ימי חיינו.

בין שתי הנפשות הללו מתרחש בתוכי מאבק על ההזדהות שלי. ומכיון שמחשבת האדם היא מקומו, הרי כשאני מזדהה עם הצד הערכי – מתבטא הדבר במחשבות, דיבורים ומעשים ערכיים. וכך גם להפך, כשאני מזדהה ומתבונן בתכנים הנובעים מהצד האנוכי שבי – אזי מקבלים לבושי הנפש הללו גוון נהנתני ו'כדאיניק'.

אמנם, כשהדעת ממוקדת בעיקר ומוסחת מן הטפל, אין הכוונה ש'הצד האחר' נעלם ואיננו. בכל פעם שהאדם מזדהה עם אחת מהנפשות, אזי האחרת כמו 'הלכה היא לישון' רק משום שלא ניתן לה 'מזון', ובמילא נשללה ממנה כעת האפשרות להתבטא. התבוננות האדם, רבה ועצומה השפעתה לכוונו בהליכות חייו, והיא כמשל הנופח בגחל ללבבות את האש הגנוזה בו להוציאה אל הגילוי. ומכאן, שאלת השאלות היא: מה הם התכנים המעסיקים את התבוננותי – דהיינו, באיזה גחל אני נושף? ומדגיש בעל התניא בספרו: הטורח לברור ולטהר את התכנים שבהתבוננותו לנפותם מסיגים, ניתנת בידו השליטה על אופיין וגובהן של הלהבות המתעוררות בחייו.

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ספירת העומר

ספירת העומר - רקע ומקורות

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום"

ענינו המיוחד של חודש אייר הוא ספירת העומר, מכיון שחובת קיום מצוה זו קשורה עם כל יום מימי החודש כולו. שלא כבחודשים ניסן וסיון, בהם חלה חובת הספירה רק בחלק מימי החודש (בחודש ניסן - בחציו השני בלבד; ובחודש סיון - רק ימים ספורים בראשיתו).

בזמן שבית המקדש היה קיים, איש לא היה רשאי להתחיל בקציר התבואה (שהחלה להבשיל בחודש ניסן) עד שבית הדין בירושלים, יחד עם טובי העיר, היו פותחים את הקציר בטקס חגיגי. בליל ט"ז ניסן היה בית הדין יוצא לשדה, כשהוא מלווה בנכבדי וחשובי ירושלים עם כלי קצירה בידיהם, והיו קוצרים את העומר בשמחה רבה ובטקס גדול [ה'עומר' הוא מידת 'עשירית האיפה' (מידה למדידת כמויות תבואה) כשני ליטרים]. גרעיני התבואה היו מתקבלים מן הקציר ירוקים ולחים והיה צורך לייבשם. לשם כך היו שוטחים אותם לייבשם כנגד האש, עד שנעשו יבשים לגמרי.

לאחר מכן היו טוחנים אותם ברחיים, ואת הקמח היו מנפים שלוש עשרה פעמים, עד שנעשה נקי וטהור לגמרי מכל פסולת.

מקמח זה היו לוקחים 'עומר' אחד (לשם הקרבתו על גבי המזבח) והכהן היה מניפו תנופה לפני ה'. בתנופה זו

(קודם ההקרבה) היה הכהן מניע בידו את העומר לד' רוחות וכן למעלה ולמטה, כדרך שמנענעים לולב בחג הסוכות. הקרבת העומר היתה כעין תפילת תודה, שיש בה שבח והודיה לה' על תבואת השדה, מעין הצהרה כי ה' הוא 'בעל הבית' על העולם כולו. רק לאחר טקס הקרבת העומר, הותר לכל העם לאכול מן התבואה החדשה שנקצרה.

בפרשת "אמור" נצטוונו לספור שבעה שבועות מלאים (ארבעים ותשעה יום), למן היום שבו הביאו את העומר ועד יום החמישים, הוא חג השבועות. אמנם את העומר עצמו היו מקריבים בפועל רק בזמן שבית המקדש היה קיים, אך מכיון שמצוה זו של ספירת העומר נהגת גם בזמן הגלות בכל המקומות ובכל הזמנים, על כן, מדי שנה, אנו מתחילים בספירת העומר בלילה שלאחר חג הפסח, ובכל ערב סופרים בברכה, עד חג השבועות. נוסח הברכה: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קדשנו במצוותיו וצונו על ספירת העומר".

עבודת תיקון המידות

ימי הספירה מקשרים את חג הפסח (יציאת מצרים) עם חג השבועות (זמן מתן תורתנו). כאשר הביא משה רבנו לבני ישראל (עוד בהיותם במצרים) את בשורת הגאולה, מסר להם באותה שעה את דבר ה': "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". כלומר, כל תכלית יציאת מצרים היא לשם קבלת התורה. בשומעם זאת, החלו בני ישראל סופרים את הימים ואת השבועות ממחרת יציאת מצרים, בכמיהה והשתוקקות

בימים אלה בהם עוסקים ביתר שאת בהמשכת אור ה'מוחי' אל המידות על ידי עבודת הספירה, מודגשת במיוחד ההתבוננות בענין השלום והאחדות בין אדם לחברו, היא אמיתת ההכנה האנושית לקראת מתן תורה. אזי בחג שבועות יורד שער החמישים מלמעלה כ'גשמי ברכה' על גבי ה'קרקע' החרושה והמעובדת (מצד עבודת האדם בכוחות עצמו) ב-49 ימי הספירה.

אדמו"ר הזקן מבאר כי בזה שהעומר הוא משעורה (מאכל בהמה) וכן בזה שקרבן המנחה שמקריבים בחג השבועות הוא מקמח חיטה (מאכל בני אדם), רמז יש בדבר – ללמדנו כי אפילו זה שנמצא במדרגת "בהמה" (שחסרה אצלו כל הבנה והשגה בעניני אלוקות, ועד שאין בו כל דעת ורגש להכרח שבחינוך העצמי וכל שכן לענין עבודת הזיכוך הרוחני), בכל זאת גם הוא יכול – אם רק ירצה ויתאמץ – להגיע לדרגת 'אדם', בחינת 'אדמה לעליון'.

תלמידי רבי עקיבא

ימי ספירת העומר בין פסח לעצרת (חג השבועות) הינם ימי אבל על מותם במגיפה של עשרים וארבעה אלף מתלמידי רבי עקיבא. תלמידיו של התנא הגדול היו כולם תלמידי חכמים ושמשו מורי דרך לרבים באותם ימים, ובכל זאת נגזרה עליהם מיתה.

מדוע נענשו כל כך? על כך אומרים חז"ל: "מפני שלא נהגו כבוד זה בזה", היינו משום שלא שררה ביניהם אחדות במדה הנדרשת מצדיקים וחכמים בדרגתם. בשל מותם של כה רבים מתלמידי רבי עקיבא, נוהגים ישראל בימים אלה כמה מנהגי אבלות ומתחזקים בענין 'אהבת החינם' בין אדם לחבירו ובהוספה בכבוד הזולת, על מנת לבטל את הגורם והסיבה לאבלות (-) היא 'שנאת החינם'.

בל"ג בעומר, יום ההילולא (יום ההסתלקות) של רבי

לבואו של יום החמישים, בו תינתן להם התורה. במהלך ימי הספירה היה עליהם להשתחרר מן העבדות, בעיקר במובן הרוחני – להשיל מעליהם את מנהגיהם והרגליהם הרעים שדבקו בהם במשך 210 שנות גלותם במצרים. כל זאת משום שלקראת מתן תורה היה עליהם להתעלות מעלה מעלה בדרגות הזיכוך, הטהרה והקדושה כדי לקבלה בפנימיות.

המשמעות הפנימית של ספירת העומר

בפנימיות התורה מבואר ענין של שבע ה'ספירות' העליונות מהן נשתלשלו המידות בנפש האדם (חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות). ובאשר כל אחת מהספירות (ומדות האדם שכנגדן) כלולה אף היא משבע (כגון ספירת החסד שכלולה מחסד שבחסד, גבורה שבחסד, תפארת שבחסד וכך הלאה עד מלכות שבחסד, וכיוצא בזה בשאר הספירות), הרי שביחד (שבע פעמים שבע) ישנן ארבעים ותשע גווני גוונים ודקי דקויות הן בספירות העליונות והן במידות נפש האדם שכנגדן.

בכל יום מימי הספירה זיככו בני ישראל אחד מארבעים ותשעה פרטי מדותיהם. וכך מדי יום התעלו ממדרגה למדרגה בעילוי אחר עילוי כיאה ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עד אשר נעשו ראויים מצד עצמם לקבלת התורה.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך, מבאר כי 'ספירה' היא מלשון 'אבן ספיר' – אבן מאירה. ומוסיף כי בהתאם לכך מתפרשות המילים "וספרתם לכם" – "תאירו לכם". היינו שציווי התורה "וספרתם לכם" משמעותו – טהרו וזככו עצמיכם באמצעות עבודת הספירה. בימי ספירת העומר על האדם להתבונן במ"ט (49) שערי בינה כדי להמשיכן ולהאיר על ידן את 'מידותיו הטבעיים' (ולמעלה מזה, כמבואר בחסידות, אף לשנות את 'טבע מידותיו').

שמעון בר יוחאי, פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות (כדברי חז"ל "אין מגלגלין זכות אלא ליום זכאי"), וציוה אהבה ורעות.

הסיפור השבועי

תפילה לאורח

תיבלה אותו ושפתה קדרה על האש. כל אותה עת רחשו שפתיה תפילה לקב"ה: "אם זכיתי להשיג דג גדול ואיכותי כל כך, אנא זמן לנו אורח חשוב ומכובד לשבת".

נוסף על מצות עונג שבת היתה עוד מצוה חביבה בעיניה – מצות הכנסת אורחים. ביקשה אפוא האשה שכשם שזכתה להשיג דג מיוחד זה, לענג בו את סעודת השבת, כך יזכה אותה ה' באורח חשוב לכבוד שבת המלכה, שגם הוא יתענג מדג נדיר זה, בבחינת מצוה גוררת מצוה.

הזמן חלף. הכנות השבת הסתיימו, והשבת כבר כמעט פרשה את כנפיה על העיר. בלבה של האשה פיעמה התקווה שאולי בכלזאת תזכה לקיים את מצות הכנסת אורחים, שבה חשקה כל כך, ואז תהיה שמחתה מושלמת. לפתע נשמע קול עגלה עוצרת סמוך לביתה. הביטה האשה מבעד לחלון, ולהפתעתה ראתה יהודי זקן והדור פנים יורד ממנה ופונה לביתה. פניו הפיקו טוהר וקדושה, והאצילות ששיווה מראהו העידה כי מדובר באיש צדיק ומורם מעם.

חדווה גדולה מילאה את לבה של האשה. בלב נרגש מיהרו היא ובני משפחתה לפתוח את ביתם לפני האורח החשוב, אף שלא ידעו את זהותו. האיש נמנע מלהציג לפני מארחיו את עצמו ואת פשר בואו, והללו נמנעו מלשאול שאלות. על אף הסקרנות שאפפה אותם התייחסו לאורחם ביראת כבוד.

תכונה של בוקר ערב שבת קודש עמדה בחלל השוק. יהודים התרוצצו בקדחתנות בין הדוכנים, משלימים את קניית מצרכי השבת, ממלאים את סליהם דגים, בשר, פירות וירקות.

בין הקונים היתה גם אשה צדקת אחת, נכדתו של הגאון רבי יעקב עמדין. זו זכתה להינשא לתלמיד חכם מופלג, שגם ראה ברכה בעסקיו, וכך היו תורה וגדולה על שולחנם.

סמוך לדוכן הדגים עצרה האשה ובחנה את שללם של הדייגים, שהיה פרוש בתצוגת ראווה על השולחנות הארוכים: שורות שורות של דגים טריים ומשובחים.

מאז ומעולם יקרה בעיניה סעודת השבת. דרכה שאין היא מסתפקת במאכלים רגילים, אלא מתאמצת לחפש מאכלים משובחים כדי להרבות את עונג השבת. ולפתע זיהו עיניה את שחיפשה: דג נדיר ובעל טעם מיוחד, יוצא דופן בגודלו. "זה דג שראוי לכבד בו את השבת", שמחה האשה.

היא ניגשה בזריזות אל הדוכן ובקשה לקנות את הדג. המוכר נקב בסכום גבוה, אבל האשה לא נרתעה מהמחיר היקר. שום דבר לא עמד בעיניה אל מול כבודה של השבת. נפרדה האשה מסכום הכסף וקיבלה לידיה את הדג המשובח.

בבואה לביתה עמלה האשה על ניקיון הדג, ולאחר מכן

להתפלל ולבקש מה' שישלח לה אורח חשוב, שיאכל מן הדג. לכן נשלחת לשבות כאן, במענה לתפילתה ולבקשתה של האשה הזאת.

נפעם רבי יצחק מדרוהוביץ' למשמע הדברים. בשמחה התפלל ערבית וערך הבדלה. לאחר מכן הזמינו אותו בעלי הבית לסעודת 'מלווה מלכה', והוא נעתר בשמחה.

כשסיים את סעודת 'מלווה מלכה', ליוו המארחים את רבי יצחק למרכבה שהמתינה לו כדי לצאת בחזרה לביתו, וביקשו להיפרד ממנו לשלום. הם היו נרגשים על הזכות לארחו, ולא חדלו מלהודות לו על ששבת במחיצתם. עם זה, סימן שאלה ברור ריחף על פניהם: מיהו האורח ומדוע בחר לשבות בביתם?

הבחין רבי יצחק בתמיהתם של בני המשפחה, ופנה אל האשה ואמר: "אני מודה לך מאוד על הסעודות המשובחות ועל כל טרחתך למעני, אך אנא, מבקשך אני שתחדלי מלהתפלל בערב שבת שיזמן לך הקב"ה אורחים מיוחדים, שכן בגלל תפילתך נצטוויתי לצאת מביתי כדי להיות לכם לאורח ולעשות עמכם את השבת..."

הם לא ידעו כי גם האורח, הלוא הוא רבי יצחק מדרוהוביץ', אביו של רבי מיכל מזלוצ'וב, אינו יודע כלל לשם מה בא לעיר הזאת ולבית הזה. מלכתחילה התכוון לעשות את השבת בביתו, עם בני משפחתו, ופתאום נצטווה מן השמים להיטלטל לכאן.

כל השבת טרחו המארחים ככל שביכולתם להנעים את שהייתו של האורח במחיצתם. הוא מצידו גמל להם בדברי תורה משובבי נפש, שהשמיע במהלך סעודות השבת. התנהגותו הקדושה הביאה אור מיוחד לכל בני הבית, והללו הביטו בהשתאות בצדיק האלמוני שהשתכן בביתם למשך השבת.

לאחר הסעודה השלישית ערך רבי יצחק שאלת חלום, וביקש לדעת לשם מה נשלח לביתה של משפחה זו. האם מוטל עליו למלא משימה רוחנית כלשהי?

התשובה שקיבל הפתיעה אותו. דע לך, אמרו לו, שהגעת לכאן רק כדי לשמח את בעלת הבית, בת קדושים וצדקת גדולה כשהיא לעצמה, שבערב שבת טרחה וקנתה דג מובחר לפאר בו את שולחן השבת, ולאחר מכן הרבתה

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך, כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו – מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה – בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט – כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שעיר עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבת הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורץ את דינו לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה.

בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם (פוצעו) ומטיל בו מום ישלם קנס על פי שומת (הערכת) בית הדין.

תוכנה ומהותה של התפילה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

כוונה הכרחית

לעומת זאת, בתפילה – כוונת הלב היא עצם מהותה. לכן האדם צריך "שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאילו הוא עומד לפני השכינה". בלא כוונה זו, לא זו בלבד שהאדם אינו יוצא ידי חובת המצוה, אלא שאין כאן אפילו עצם 'מעשה' המצוה, שכן הדיבור של התפילה כשהוא לעצמו אינו בגדר תפילה.

דבר זה משתקף היטב במצות ספירת העומר: בשולחן ערוך הרב נפסק, שמותר לספור בכל שפה שהאדם מבין, ולעומת זאת, אם האדם אינו מבין את מה שהוא אומר "אפילו ספר בלשון הקודש, אם אינו מבינו – לא יצא, שמכיון שאינו יודע המניין, אין זו ספירה כלל". כלומר, עיקרה של ספירת העומר אינה אמירת המילים בדיבור בלבד, אלא ידיעת האדם, ובלא שהאדם יודע איזה יום היום לעומר, אין כאן עצם המציאות של המצוה.

להזדכך ולהתעלות

ועוד נקודה: אחד ממטרותיה של התפילה היא לזכך את האדם ולהעלותו לדרגה עליונה יותר. כשהוא עומד לפני הקב"ה – "יראה עצמו כאילו הוא עומד לפני השכינה", מפנה את לבו מכל המחשבות ומבטל את עצמו לקב"ה הוא מתעלה לדרגה רוחנית גבוהה יותר. דבר זה מודגש במיוחד בספירת העומר, ובתפילה שאומרים אחרי הספירה: "אתה ציוויתנו... לספור ספירת העומר, כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו... כדי שייטהרו נפשות עמך ישראל מזוהמתם". ויהי רצון שתתקיים הבקשה שאומרים אחרי הספירה, שהקב"ה "יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו, אמן סלה".

בפרשת אמור נאמרת מצות ספירת העומר, שאנו מקיימים אותה בימים אלה שבין חג הפסח לחג השבועות. ספירת העומר נכללת בסידור התפילה, ובסידור רבנו הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך, היא אף חותמת את הסידור. מתברר שספירת העומר דוקא מבטאת את תוכנה ומהותה של התפילה.

התפילה ענינה "עבודה שבלב", כלשון חז"ל: "אי זו היא עבודה שבלב? – זו תפילה". הרמב"ם מגדיר את מהותה של התפילה: "חיוב מצוה זו כך הוא, שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום, ומגיד שבחו של הקב"ה, ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחינה".

המעשה והכוונה

המצוות מתחלקות בכללות לשני סוגים: מצוות מעשיות ומצוות שבלב. המצוות המעשיות ענינן לעשות עשייה בפועל, כמו לבישת ציצית, הנחת תפילין וכדומה, או לומר דברים מסויימים בדיבור, כמו קריאת המגילה, סיפור יציאת מצרים וכיוצא בזה. לעומת זה, המצוות שבלב דורשות מאדם לעורר בנפשו רגשות, כמו אהבת ה' ויראתו.

גם במצוות מעשיות נדרשת כוונה, ויש מצוות שבהן הכוונה הכרחית ומעכבת, עד שאם האדם קיים את המצוה ולא התכוון "לצאת ידי חובתו בעשיית אותה מצוה" – "לא יצא ידי חובתו מן התורה". עם זה, משמעות הדבר היא שלא די בעצם מעשה המצוה ויש צורך בדבר נוסף – כוונה; אולם הכוונה איננה חלק מהמצוה עצמה.

ב"ה

ל"ג בעומר

עם הרב
יאיר כלב

ליצירת קשר ופרטים נוספים:
(אוריאל) 0525-652-770

הנכם מוזמנים

להתוועדות חסידית

לכבוד יום ההילולא של רשב"י
ויום מתן והתגלות ספר הזוהר,
הוא חג מתן פנימיות התורה.

ל"ג בעומר, רביעי בלילה
אור ל-ח"י באייר 25/05/16
בחצר בית הרב כלב בכפר חב"ד

22:00 - התכנסות

■ שיעור מיוחד בענינו של יום

■ ניגונים

■ כיבוד קל ושתייה

דמי השתתפות 40 ש"ח

ניתן להגיע בשעה 21:30 לאירוע המסורתי בכפ"ח
הכולל את הדלקת המדורה הגדולה בעולם!
ההתוועדות תחל מיד לאחר
התכנית האמנותית בכפר חב"ד
*חניה במקום

חסידות על הפרשה אמור

ומתלמידי יותר מכולם

**אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא,א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)**

"להזהיר" – מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" – כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?

"על (ידי) הקטנים" – בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב,כז)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.

"שור" – נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.

"כבש" – נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.

"עז" – נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף

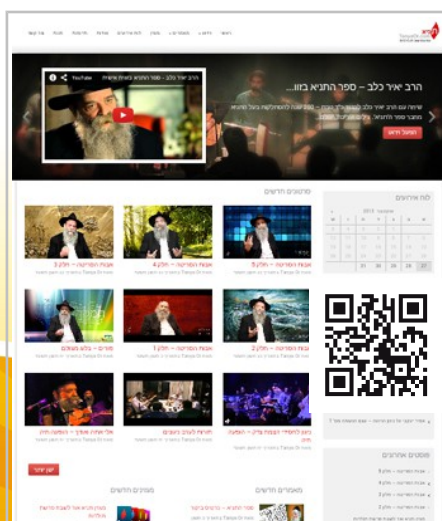
כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג,מב)

"כל האזרח" – האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,

"בישראל" – בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,

"ישבו בסוכות" – אינו מתגלה היום אלא בבחינת מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה – דברים, עמ' פח)

התחדשנו!

**בואו לבקר
באתר המשודרג**

www.tanyaor.com

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

You Tube f

שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:09	18:52	י-ם
20:12	19:08	ת"א
20:13	19:00	חיפה
20:10	19:09	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון